

[Ditlevsen.]

Det kan næppe være for meget sagt, at en lovgivning, der vedrører ulykkesforsikring, må omfattes med særlig varm interesse, simpelt hen fordi alle ved, hvad en arbejdsulykke betyder for de mennesker, der rammes deraf. Der kan vel ikke være tvivl om, at der i det store hele er enighed om, at enhver, der under udførelsen af sit arbejde rammes af en ulykke, ikke blot har et rimeligt krav på moralsk støtte, men også må være sikret en økonomisk erstatning af en sådan størrelse, at han og hans pårørende har mulighed for at fortsætte tilværelsen på en økonomisk forsvarlig måde. Ikke mindst på denne baggrund er mit parti taknemlig for fremsættelsen af lovforslaget, idet der i dette spores tydelige tendenser i retning af at gavne de mennesker, der bringes i en sådan situation, at de får brug for den håndsækning, som ulykkesforsikringsloven er i stand til at yde dem.

Jeg kan imidlertid ikke tilbageholde den bemærkning, at glæden over dette lovforslag unægtelig ville have været nok så stor, dersom forslaget også havde skabt mulighed for en nedsættelse af det dageantal, som en ulykkesramt nu skal vente, forinden vedkommende er berettiget til dagpenge. En sådan mulighed gives ikke efter dette lovforslag, efter hvilket der også fremtidig må regnes med en karenstid på 6 dage. Jeg finder anledning til at henlede opmærksomheden på, at Danmark hører til de efterhånden få lande, der anvender så stort et antal karensdage i sin ulykkesforsikringslovgivning. Det forekommer mig, at også denne omstændighed burde være egnet til, at man samlede sig om en løsning af problemet, hvorved der så vidt mig bekendt endog ville foreligge den mulighed, at vi blev i stand til at ratificere den i Genève sidst vedtagne konvention vedrørende normen for ulykkesforsikringsbestemmelser.

Jeg vil derefter gerne gøre nogle bemærkninger angående enkelthederne i lovforslaget.

Det forekommer mig, at et af lovforslagets betydeligste afsnit er de nye bestemmelser vedrørende erhvervssygdommene. Enhver, der har været dette område på lidt nærmere hold, har ikke været i tvivl

om, at de hidtil gældende bestemmelser ikke dækkede alle de områder, som rettelig burde henføres under begrebet erhvervssygdomme. Det forekommer mig, at den højtærede socialminister udtrykker det helt rigtige, når han peger på, at den hidtil gældende begrænsning har kunnet forårsage forskelsbehandling. Det må derfor være rigtigt, at det nu ikke længere skal være det afgørende, at erhvervssygdommen er fremkaldt ved arbejde i visse angivne virksomheder, men at spørgsmålet om, hvorvidt en sygdom berettiger til erstatning, alene skal kunne karakteriseres ved det stof eller den arbejdsproces, der har fremkaldt sygdommen. Jeg opfatter det således, at hvad der i lovforslaget nu findes anført af stoffer, som kan fremkalde erstatningsberettigede lidelser, omfatter alt, hvad man indtil nu har kunnet konstatere. Der kan næppe være tvivl om, at der til stadighed vil dukke nye stoffer frem i billedet, stoffer, som også vil kunne fremkalde erhvervssygdomme, og derfor må det forekomme rigtigt og også praktisk, at socialministeren i loven får en bemyndigelse til, dersom det skulle være nødvendigt, at foretage ændringer i erhvervssygdomsfortegnelsen og at lade indføje nye erhvervssygdomme i fortegnelsen. Det forekommer mig, at denne bemyndigelse vil indsnævre området, hvor der kan være fare for forskelsbehandling, og derfor hilser jeg dette nye afsnit med meget stor interesse.

Må jeg pege på en anden værdifuld bestemmelse, der er medtaget i lovforslaget. Jeg tænker her på den bestemmelse, der tager sigte på optræning af de ulykkesramte. Der kan for mig ikke være tvivl om, at en sådan bestemmelse vil kunne få sin store betydning, thi den højtærede minister rammer efter min opfattelse noget centralt, når han i sin fremsættelse fremhæver værdien af en moralsk støtte til den ulykkesramte i den første vanskelige tid. Fra det praktiske liv tror jeg mange vil kende eksempler på, hvorledes en ulykkesramt kan have sine tilpasningsvanskeligheder, og hvor ofte sådanne mennesker er udsat for et meget stærkt psykisk pres, så stærkt, at deres helbredsmuligheder i virkeligheden sinkes derved. Af § 21, stk. 2, fremgår det, at denne optræning er tænkt gennemført i de af direktoratet anerkendte